Συλλογή της Νομολογίας

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JEAN RICHARD DE LA TOUR
της 9ης Μαρτίου 2023 [1]

Υπόθεση C-142/22

OE
κατά
The Minister for Justice and Equality

[αίτηση του Supreme Court (Ανωτάτου Δικαστηρίου, Ιρλανδία)
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως]

«Προδικαστική παραπομπή – Αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις – Ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως – Απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ – Άρθρο 27 – Κανόνας της ειδικότητας – Δίωξη για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν την παράδοση και διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε ο καταζητούμενος – Συγκατάθεση της δικαστικής αρχής εκτελέσεως – Άκυρο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως – Συνέπειες επί της αιτήσεως συγκαταθέσεως – Ζήτημα το οποίο έχει κριθεί αμετακλήτως στο πλαίσιο της αποφάσεως περί παραδόσεως»

I. Εισαγωγή

1. Το άρθρο 27, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών [2], όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009 [3], θεσπίζει τον κανόνα της ειδικότητας κατά τον οποίο πρόσωπο το οποίο έχει παραδοθεί δεν διώκεται, καταδικάζεται ή άλλως πως στερείται της ελευθερίας του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του πλην εκείνης την οποία προκάλεσε.

2. Από το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 προκύπτει ότι ο κανόνας της ειδικότητας που προβλέπεται στην παράγραφο 2 του άρθρου αυτού δεν εφαρμόζεται οσάκις η δικαστική αρχή εκτελέσεως που παρέδωσε τον συλληφθέντα δίδει τη σχετική συγκατάθεσή της σύμφωνα με την παράγραφο 4 του ίδιου άρθρου, προκειμένου αυτός να διωχθεί, να καταδικαστεί ή να στερηθεί την ελευθερία του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοση διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε.

[1] Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

[2] ΕΕ 2002, L 190, σ. 1.

[3] ΕΕ 2009, L 81, σ. 24, στο εξής: απόφαση-πλαίσιο 2002/584.

3. Με την υπό κρίση αίτηση προδικαστικής αποφάσεως ζητείται, κατ' ουσίαν, από το Δικαστήριο να διευκρινίσει εάν η διαπίστωση ότι ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως βάσει του οποίου παραδόθηκε ένα πρόσωπο έχει εκδοθεί από αρχή η οποία δεν αποτελεί «δικαστική αρχή εκδόσεως» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 και ως εκ τούτου θα έπρεπε να θεωρηθεί άκυρο, αποκλείει τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτελέσεως, όταν έχει επιληφθεί αιτήσεως συγκαταθέσεως με την οποία ζητείται να επιτραπεί στις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως να ασκήσουν δίωξη ή να καταδικάσουν το πρόσωπο αυτό για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του και διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε, να παράσχει τη ζητηθείσα συγκατάθεση.

4. Με τις παρούσες προτάσεις, θα προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει ότι ένας τέτοιος λόγος ακυρότητας του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δεν αποκλείει τη δυνατότητα της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να παράσχει τη συγκατάθεση που της ζητείται.

II. Το νομικό πλαίσιο

A. Το δίκαιο της Ένωσης

5. Στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως κρίσιμες διατάξεις είναι το άρθρο 1, παράγραφος 1, το άρθρο 6, παράγραφοι 1 και 2, το άρθρο 8, παράγραφος 1, και το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584.

B. Το ιρλανδικό δίκαιο

6. Η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 μεταφέρθηκε στο ιρλανδικό δίκαιο με τον European Arrest Warrant Act 2003 (νόμο του 2003 περί ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως), όπως έχει τροποποιηθεί.

7. Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του νόμου αυτού περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, τους ακόλουθους ορισμούς:

– ως «δικαστική αρχή» νοείται «ο δικαστής, ο ειρηνοδίκης ή κάθε άλλο πρόσωπο στο οποίο έχει ανατεθεί, βάσει της νομοθεσίας του οικείου κράτους μέλους, η εκτέλεση καθηκόντων ίδιων ή παρόμοιων με τα εκτελούμενα από δικαστήριο [της Ιρλανδίας] βάσει του άρθρου 33». Το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο, Ιρλανδία) διευκρινίζει ότι πρόκειται για τα καθήκοντα εκδόσεως ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως·

– ως «δικαστική αρχή εκδόσεως» νοείται «η δικαστική αρχή στο κράτος εκδόσεως από την οποία εκδόθηκε το σχετικό ένταλμα», και

– ως «κράτος μέλος εκδόσεως» νοείται «το κράτος μέλος [...] του οποίου η δικαστική αρχή εξέδωσε το συγκεκριμένο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως».

8. Το άρθρο 22 του νόμου του 2003 περί ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 80 του Criminal Justice (Terrorist Offences) Act 2005 [νόμου του 2005 περί ποινικής δικαιοσύνης (τρομοκρατία)], προβλέπει, στην παράγραφο 7, τα εξής:

«Το High Court [Ανώτερο Δικαστήριο, Ιρλανδία] δύναται, όσον αφορά πρόσωπο το οποίο παραδόθηκε στο κράτος εκδόσεως δυνάμει του παρόντος νόμου, να παράσχει τη συγκατάθεσή του:

(a) στην κίνηση διαδικασίας εις βάρος του εν λόγω προσώπου στο κράτος εκδόσεως για την τέλεση αξιόποινης πράξεως,

(b) στην επιβολή ποινής στο κράτος εκδόσεως, συμπεριλαμβανομένων των στερητικών της ελευθερίας ποινών, για την τέλεση αξιόποινης πράξεως, ή

(c) στην κίνηση διαδικασίας εις βάρος του εν λόγω προσώπου ή στην κράτηση του προσώπου αυτού στο κράτος εκδόσεως με σκοπό την εκτέλεση της επιβληθείσας ποινής ή την έκδοση διατάξεως για την κράτηση του εν λόγω προσώπου για την τέλεση αξιόποινης πράξεως,

μετά την παραλαβή σχετικού γραπτού αιτήματος από το κράτος εκδόσεως.»

9. Το άρθρο 22, παράγραφος 8, του νόμου του 2003 περί ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 15 του European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Act 2012 [νόμου του 2012 περί ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως (εφαρμογή σε τρίτες χώρες και τροποποίηση) και εκδόσεως (τροποποίηση)], προβλέπει ότι η συγκατάθεση για την οποία γίνεται λόγος στο άρθρο 22, παράγραφος 7, του νόμου του 2003 περί ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δεν χορηγείται εάν η αξιόποινη πράξη είναι μία εξ αυτών για τις οποίες το πρόσωπο δεν μπορεί να παραδοθεί σύμφωνα με το μέρος 3 του ίδιου νόμου. Το μέρος 3 απαριθμεί τις διατάξεις που αφορούν τα θεμελιώδη δικαιώματα, την αντιστοίχιση των αδικημάτων, το διπλό αξιόποινο, τις διώξεις εις βάρος του καταζητούμενου προσώπου εντός της εν λόγω χώρας με βάση τα ίδια προβαλλόμενα πραγματικά περιστατικά, την ηλικία έναρξης της ποινικής ευθύνης, την ετεροδικία και τη διεξαγωγή ερήμην δικών.

III. Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

10. Εντός του 2016 εκδόθηκαν εις βάρος του ΟΕ τρία ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως, δύο εκ των οποίων εκδόθηκαν από την εισαγγελία Άμστερνταμ (Κάτω Χώρες) και το τρίτο από υπηρεσία της ολλανδικής εθνικής εισαγγελίας. Με τα εντάλματα αυτά ζητούνταν η παράδοση του ΟΕ με σκοπό την άσκηση ποινικής διώξεως για σειρά αξιόποινων πράξεων που αφορούσαν, μεταξύ άλλων, νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, άσκηση βίας και απόπειρα ανθρωποκτονίας.

11. Δεδομένου ότι οι αντιρρήσεις που προέβαλε ο ΟΕ απορρίφθηκαν από το High Court (Ανώτερο δικαστήριο) και δεν ασκήθηκε αναίρεση κατά της αποφάσεως του τελευταίου, ο ΟΕ παραδόθηκε στις ολλανδικές αρχές εντός του 2017. Δεν αμφισβητείται ότι καμία από τις αντιρρήσεις αυτές δεν αφορούσε το γεγονός ότι τα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως είχαν εκδοθεί από εισαγγελικές αρχές. Εν συνεχεία, ο ΟΕ καταδικάστηκε σε ποινή κάθειρξης 18 ετών την οποία εκτίει επί του παρόντος στις Κάτω Χώρες.

12. Την 1η Μαΐου 2019 η εθνική εισαγγελική αρχή των Κάτω Χωρών απέστειλε στο High Court (Ανώτερο δικαστήριο), υπό την ιδιότητά του ως δικαστικής αρχής εκτελέσεως, αίτηση παροχής συγκαταθέσεως, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, προκειμένου να επιτραπεί η άσκηση διώξεων κατά του ΟΕ για αξιόποινες πράξεις διαπραχθείσες πριν από την παράδοσή του και διαφορετικές από εκείνες για τις οποίες είχε παραδοθεί. Η εν λόγω αίτηση υποβλήθηκε στο High Court (Ανώτερο Δικαστήριο) στις 23 Ιουλίου 2019. Ο ΟΕ δικάστηκε, κρίθηκε ένοχος και καταδικάστηκε σε ποινή ισόβιας κάθειρξης με βάση τις νέες αποδιδόμενες σε αυτόν κατηγορίες, πλην όμως η συγκατάθεση της δικαστικής αρχής εκτελέσεως ήταν απαραίτητη για την εκτέλεση της πρόσθετης αυτής στερητικής της ελευθερίας ποινής.

13. Ωστόσο, η προμνησθείσα αίτηση για την παροχή συγκαταθέσεως ανακλήθηκε κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως της 27ης Μαΐου 2019, OG και PI (Εισαγγελίες Lübeck και Zwickau)[4], από την οποία προκύπτει ότι ο όρος «δικαστική αρχή εκδόσεως», κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, δεν περιλαμβάνει τις εισαγγελικές αρχές κράτους μέλους οι οποίες ενδέχεται να υπόκεινται, άμεσα ή έμμεσα, σε εντολές ή οδηγίες της εκτελεστικής εξουσίας σε συγκεκριμένη υπόθεση στο πλαίσιο λήψεως αποφάσεως σχετικής με την έκδοση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

14. Εν συνεχεία, υποβλήθηκε στο High Court (Ανώτερο δικαστήριο) νέα αίτηση παροχής συγκαταθέσεως, η οποία όμως αυτή τη φορά υποβλήθηκε από ανακριτή του Άμστερνταμ.

15. Ο ΟΕ αντιτάχθηκε, ενώπιον του High Court (Ανώτερου δικαστηρίου), στην εν λόγω αίτηση συγκαταθέσεως, υποστηρίζοντας ότι οι αρχές που είχαν εκδώσει τα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως δεν αποτελούσαν «δικαστικές αρχές εκδόσεως», κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584. Συναφώς, πρέπει να διευκρινιστεί ότι ο ΟΕ δεν βάλλει κατά της παραδόσεώς του στις ολλανδικές αρχές δυνάμει των εν λόγω ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως αλλά θεωρεί δεν πρέπει να χορηγείται ότι συγκατάθεση για την άσκηση διώξεως για αξιόποινες πράξεις διαφορετικές από εκείνες για τις οποίες είχε παραδοθεί όταν τα αρχικά ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως δεν έχουν εκδοθεί εγκύρως από τη δικαστική αρχή εκδόσεως.

16. Ωστόσο, το High Court (Ανώτερο δικαστήριο), κρίνοντας ότι η απόφαση σχετικά με την παράδοσή του έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, απέρριψε την προσφυγή του ΟΕ. Ο τελευταίος άσκησε έφεση ενώπιον του Court of Appeal (εφετείου, Ιρλανδία).

17. Εντωμεταξύ, στις 24 Νοεμβρίου 2020 το Δικαστήριο εξέδωσε την απόφαση Openbaar Ministerie (Πλαστογραφία)[5], σύμφωνα με την οποία το άρθρο 6, παράγραφος 2, καθώς και το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 έχουν την έννοια ότι ο εισαγγελέας κράτους μέλους ο οποίος, έστω και αν μετέχει στην απονομή της δικαιοσύνης, μπορεί, στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας του προς λήψη αποφάσεως, να λάβει από την εκτελεστική εξουσία οδηγίες σε συγκεκριμένη υπόθεση, δεν συνιστά «δικαστική αρχή εκτελέσεως», κατά την έννοια των διατάξεων αυτών[6].

4 C-508/18 και C-82/19 PPU, EU:C:2019:456.

5 C-510/19, EU:C:2020:953.

6 Σκέψη 70 της εν λόγω αποφάσεως. Βλ., επίσης, απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2022, CJ (Εκτέλεση παρεπόμενης ποινής) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, σκέψη 55).

18. Το Court of Appeal (εφετείο) απέρριψε την έφεση του ΟΕ και κρίνοντας, ενστερνιζόμενο συναφώς την επιχειρηματολογία του Minister for Justice and Equality (Υπουργού Δικαιοσύνης και Ισότητας, Ιρλανδία, στο εξής: Υπουργός), ότι έπρεπε να εφαρμοστεί ο εθνικός δικονομικός κανόνας του estoppel, ο οποίος απέκλειε τόσο την άμεση αμφισβήτηση της διατάξεως του High Court (Ανώτερου δικαστηρίου) που διέτασσε την παράδοση όσο και την παρεμπίπτουσα αμφισβήτηση της εν λόγω διατάξεως[7]. Συναφώς, το Court of Appeal (εφετείο) επικαλέστηκε τη νομολογία του Δικαστηρίου, το οποίο, με την επιφύλαξη της τηρήσεως των αρχών της ισοδυναμίας και της αποτελεσματικότητας, παραβίαση των οποίων δεν προβάλλεται στην υπόθεση της κύριας δίκης, έχει τονίσει τη σημασία της αρχής κατά την οποία οι αποφάσεις που έχουν αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου, κατόπιν της εξαντλήσεως του συνόλου των προβλεπόμενων ενδίκων μέσων ή την παρέλευση των προθεσμιών που τάσσονται για την άσκηση των σχετικών ενδίκων μέσων, δεν μπορούν να προσβληθούν[8].

19. Στις 22 Σεπτεμβρίου 2021 το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) χορήγησε άδεια για την άσκηση αναιρέσεως.

20. Κατά το δικαστήριο αυτό, ο ΟΕ δέχεται ότι η απόφαση με την οποία διατάχθηκε η παράδοσή του το 2017 έχει αποκτήσει ισχύ δεδικασμένου κατά το ιρλανδικό δίκαιο και ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν απαιτεί την επανεξέτασή της. Η βασική του αντίρρηση όσον αφορά την παροχή συγκαταθέσεως στηρίζεται στους εκ του νόμου προβλεπόμενους όρους που διέπουν τη διαδικασία παροχής συγκαταθέσεως. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 22, παράγραφος 7, του νόμου του 2003 περί ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, η αίτηση συγκαταθέσεως πρέπει να προέρχεται από το «κράτος εκδόσεως», το οποίο ορίζεται ως το κράτος του οποίου οι «δικαστικές αρχές» εξέδωσαν το αρχικό ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως. Ο ΟΕ υποστηρίζει ότι, εφόσον οι εισαγγελικές αρχές που εξέδωσαν τα αρχικά ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως δεν αποτελούν, κατά το δίκαιο της Ένωσης, «δικαστικές αρχές», το Βασίλειο των Κάτω Χωρών δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «κράτος εκδόσεως».

21. Αντιθέτως, ο Υπουργός επανέλαβε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου τον ισχυρισμό ότι οποιοδήποτε ζήτημα σχετικά με τη δυνατότητα των ολλανδικών εισαγγελικών αρχών να ενεργούν ως «δικαστικές αρχές εκδόσεως» πρέπει να θεωρηθεί ότι έχει κριθεί αμετακλήτως από το High Court (Ανώτερο δικαστήριο) με τη διάταξη περί παραδόσεως του 2017, και ότι ως προς αυτή την αμετάκλητη κρίση δύναται να προβληθεί ένσταση δεδικασμένου (issue estoppel) ώστε η απόφαση αυτή να μην μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί ως προς το συγκεκριμένο ζήτημα.

22. Κατά το αιτούν δικαστήριο, η απάντηση στο ερώτημα κατά πόσον θα πρέπει να επιτραπεί στον ΟΕ, στο πλαίσιο αιτήσεως συγκαταθέσεως σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, να προβάλει επιχείρημα βασιζόμενο στο στοιχείο ότι τα αρχικά ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως δεν είχαν εκδοθεί από «δικαστική αρχή εκδόσεως» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, εξαρτάται από τον ορθό νομικό χαρακτηρισμό της σχέσεως μεταξύ της διαδικασίας παραδόσεως και της διαδικασίας παροχής συγκαταθέσεως.

[7] Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι η αρχή του estoppel πρέπει κατ' αρχήν να εφαρμόζεται σε περίπτωση που: i) η απόφαση έχει εκδοθεί από αρμόδιο δικαστήριο· ii) πρόκειται περί τελεσίδικης αποφάσεως που αποφαίνεται επί της ουσίας της υποθέσεως· iii) η απόφαση έχει κρίνει ζήτημα το οποίο ένας εκ των διαδίκων αποπειράται να εγείρει σε μεταγενέστερη δίκη, και iv) οι διάδικοι ήταν τα ίδια πρόσωπα (ή οι εξ αυτών έλκοντες δικαιώματα) με τους διαδίκους της δίκης στην οποία τίθεται το ζήτημα που μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο της αρχής του estoppel.

[8] Το αιτούν δικαστήριο παραπέμπει στην απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 2009, Asturcom Telecomunicaciones (C-40/08, EU:C:2009:615).

23. Ειδικότερα, το εν λόγω δικαστήριο εκτιμά ότι, σε περίπτωση που κριθεί ότι οι διαδικασίες αυτές πρέπει να λογίζονται ως διακριτές και αυτοτελείς, ώστε οποιαδήποτε αντίρρηση που θα μπορούσε να προβάλει ο ενδιαφερόμενος στο πλαίσιο της αιτήσεως παραδόσεως να μπορεί να προβληθεί ως νέο επιχείρημα ή ως πρόσθετο επιχείρημα στο πλαίσιο της αιτήσεως για την παροχή συγκαταθέσεως, η αρχή του estoppel δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής.

24. Εάν, αντιθέτως, οι διαδικασίες αυτές πρέπει να θεωρηθούν τόσο στενά συνδεδεμένες ώστε ένα ζήτημα που κρίθηκε με την απόφαση περί παραδόσεως να λογίζεται ότι έχει κριθεί και για τους σκοπούς της αποφάσεως για την παροχή συγκαταθέσεως, ο ΟΕ δεν θα επιτρέπεται να προβάλει στο στάδιο αυτό επιχείρημα σχετικό με την ιδιότητα της δικαστικής αρχής εκδόσεως.

25. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαισίου [2002/584] την έννοια ότι η απόφαση παραδόσεως προσώπου δημιουργεί νομικό δεσμό μεταξύ του προσώπου αυτού, του κράτους εκτελέσεως και του αιτούντος κράτους, με συνέπεια να θεωρείται ότι οποιοδήποτε ζήτημα έχει κριθεί αμετάκλητα στο πλαίσιο της αποφάσεως αυτής πρέπει επίσης να θεωρείται ότι έχει κριθεί για τους σκοπούς της διαδικασίας παροχής συγκατάθεσης για περαιτέρω δίωξη ή επιβολή ποινής για άλλες αξιόποινες πράξεις;

2) Στην περίπτωση που η απάντηση που θα δοθεί στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα είναι ότι το άρθρο 27 δεν επιβάλλει την ως άνω ερμηνεία, παραβιάζει την αρχή της αποτελεσματικότητας εθνικός δικονομικός κανόνας ο οποίος δεν επιτρέπει στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο να επικαλεστεί, στο πλαίσιο της αιτήσεως παροχής συγκατάθεσης, σχετική με το ζήτημα απόφαση του Δικαστηρίου η οποία εκδόθηκε μετά την έκδοση της αποφάσεως που διατάσσει την παράδοση;»

26. Το αιτούν δικαστήριο ζήτησε να εκδικαστεί η υπό κρίση υπόθεση είτε με την ταχεία διαδικασία του άρθρου 105 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, είτε με την επείγουσα προδικαστική διαδικασία του άρθρου 107 του Κανονισμού Διαδικασίας.

27. Με απόφαση της 15ης Μαρτίου 2022, το δεύτερο τμήμα αποφάσισε να μην κάνει δεκτό το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου να υπαχθεί η υπόθεση στη διαδικασία της επείγουσας προδικαστικής αποφάσεως. Με απόφαση δε της 23ης Μαρτίου 2022, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου απέρριψε το αίτημα του αιτούντος δικαστηρίου περί υπαγωγής της υποθέσεως στην ταχεία προδικαστική διαδικασία.

28. Ο ΟΕ, ο Υπουργός και η Ιρλανδική Κυβέρνηση, η Ουγγρική, η Ολλανδική και η Πολωνική Κυβέρνηση, καθώς και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατέθεσαν γραπτές παρατηρήσεις.

29. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 14ης Δεκεμβρίου 2022, ο ΟΕ, ο Υπουργός και η Ιρλανδική Κυβέρνηση, η Ολλανδική Κυβέρνηση καθώς και η Επιτροπή ανέπτυξαν προφορικώς τις παρατηρήσεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε προφορικώς το Δικαστήριο.

IV. Ανάλυση

30. Όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, το ζήτημα στο οποίο ερείδονται τα προδικαστικά ερωτήματα αφορά τη σχέση μεταξύ της διαδικασίας παραδόσεως και της μεταγενέστερης αιτήσεως με την οποία ζητείται, σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′, και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, η συγκατάθεση της δικαστικής αρχής εκτελέσεως προκειμένου πρόσωπο που έχει ήδη παραδοθεί να μπορεί να διωχθεί, να καταδικαστεί ή να στερηθεί την ελευθερία του για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του, διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε.

31. Ειδικότερα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί να διευκρινιστεί εάν η ακυρότητα ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως λόγω του ότι δεν εκδόθηκε από «δικαστική αρχή εκδόσεως» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου δύναται να εμποδίσει τη δικαστική αρχή εκτελέσεως να χορηγήσει τη συγκατάθεση που της ζητείται.

32. Ωστόσο, η εξέταση του ουσιαστικού αυτού ζητήματος στο πλαίσιο διαφοράς που αφορά την έκβαση αιτήσεως για την παροχή συγκαταθέσεως φαίνεται να εξαρτάται εν προκειμένω από ένα ζήτημα εθνικού δικονομικού δικαίου, το οποίο συνίσταται στο να καθοριστεί εάν η αρχή του estoppel έχει εφαρμογή στο πλαίσιο της υποθέσεως της κύριας δίκης.

33. Κατά τη γνώμη μου, η επίλυση της διαφοράς της κύριας δίκης δεν απαιτεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί της συμβατότητας της εφαρμογής του εν λόγω εθνικού δικονομικού κανόνα με το δίκαιο της Ένωσης υπό τις περιστάσεις που περιγράφει το αιτούν δικαστήριο. Ειδικότερα, το ζήτημα αυτό καθίσταται άνευ σημασίας αφ’ ης στιγμής αποδειχθεί ότι, ανεξαρτήτως της δυνατότητας ή μη του ενδιαφερομένου να επικαλεστεί, στο πλαίσιο αιτήσεως για την παροχή συγκαταθέσεως, λόγο ακυρότητας του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως για το οποίο έχει εκδοθεί αμετάκλητη δικαστική απόφαση ως προς την εκτέλεσή του, ο λόγος αυτός δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να δικαιολογήσει άρνηση της δικαστικής αρχής εκτελέσεως να χορηγήσει τη ζητηθείσα συγκατάθεση.

34. Φρονώ επίσης ότι το ουσιαστικό ζήτημα που άπτεται των πιθανών συνεπειών που επιφέρει η ακυρότητα ενός ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως επί της εξετάσεως μεταγενέστερης αιτήσεως για την παροχή συγκαταθέσεως σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′ και παράγραφος 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 πρέπει να εξετάζεται αυτό καθαυτό, χωρίς να απαιτείται να κριθεί, αντιθέτως προς όσα προβάλλει η Επιτροπή, το βάσιμο του επιχειρήματος που προέβαλε ο ΟΕ προκειμένου να αποδείξει ότι δεν υφίσταται «κράτος εκδόσεως» κατά την έννοια του άρθρου 22, παράγραφος 7, του νόμου του 2003 περί ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως. Πράγματι, πέραν του ότι το επιχείρημα αυτό επικεντρώνεται στην ερμηνεία ενός κανόνα του εθνικού δικαίου, θεωρώ ότι το κύριο ερώτημα του αιτούντος δικαστηρίου αφορά όντως τη σχέση που υφίσταται, σύμφωνα με το δίκαιο της Ένωσης, μεταξύ της αρχικής παραδόσεως και της αιτήσεως για την παροχή συγκαταθέσεως. Στη σχέση αυτή ερείδεται και η επιχειρηματολογία του ΟΕ στο πλαίσιο της διαφοράς της κύριας δίκης.

35. Συναφώς, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι ο ΟΕ βάλλει κατά της χορηγήσεως της ζητηθείσας συγκαταθέσεως για τον λόγο ότι οι ολλανδικές αρχές που εξέδωσαν τα αρχικά ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως δεν είχαν την ιδιότητα της «δικαστικής αρχής εκδόσεως» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584. Χωρίς να θέτει υπό αμφισβήτηση την απόφαση περί παραδόσεως και την ιδιότητα της δικαστικής αρχής που υπέβαλε την αίτηση για την παροχή συγκαταθέσεως, ο ΟΕ υποστηρίζει ότι η συγκατάθεση που ζητήθηκε κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′, και

παράγραφος 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου δεν μπορεί να χορηγηθεί εάν τα ευρωπαϊκά εντάλματα συλλήψεως βάσει των οποίων είχε γίνει η παράδοσή του δεν είχαν εγκύρως εκδοθεί. Ο ΟΕ προβάλλει, ως εκ τούτου, την ακυρότητα των αρχικών ευρωπαϊκών ενταλμάτων συλλήψεως προκειμένου να αντιταχθεί στη χορήγηση της ζητηθείσας από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως συγκατάθεση.

36. Η επιχειρηματολογία αυτή είναι, κατά τη γνώμη μου, εσφαλμένη.

37. Ναι μεν η αίτηση παροχής συγκαταθέσεως συνδέεται κατ' ανάγκη με συγκεκριμένο ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως το οποίο έχει προηγουμένως εκτελεστεί, πλην όμως εκτιμώ ότι η αίτηση αυτή πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο χωριστής και αυτοτελούς εξετάσεως από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως ανάλογα με την περίπτωση. Κατά συνέπεια, τυχόν ελάττωμα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που έχει εκτελεστεί δεν μπορεί να αποτελέσει δικαιολογητικό λόγο για την άρνηση χορηγήσεως της ζητηθείσας συγκαταθέσεως.

38. Συναφώς, επισημαίνεται ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, από τη στιγμή που ο καταζητούμενος συνελήφθη και εν συνεχεία παραδόθηκε στο κράτος μέλος εκδόσεως, το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως έχει, κατ' αρχήν, εξαντλήσει τα έννομα αποτελέσματά του, υπό την επιφύλαξη των ρητώς προβλεπόμενων στο κεφάλαιο 3 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 αποτελεσμάτων της παραδόσεως [9].

39. Μεταξύ των αποτελεσμάτων της παραδόσεως που προβλέπονται στο κεφάλαιο αυτό περιλαμβάνεται και η ενδεχόμενη δίωξη για άλλες αξιόποινες πράξεις, οι όροι της οποίας προβλέπονται στο άρθρο 27 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου.

40. Σύμφωνα με τον κανόνα της ειδικότητας που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, ο οποίος συνδέεται με την κυριαρχία του κράτους μέλους εκτελέσεως, ένα πρόσωπο το οποίο έχει παραδοθεί έχει το δικαίωμα να μη διωχθεί, να μην καταδικαστεί ή να μη στερηθεί την ελευθερία του παρά μόνο για την αξιόποινη πράξη για την οποία παραδόθηκε [10].

41. Κατά το Δικαστήριο, το κράτος μέλος εκδόσεως που επιθυμεί να ασκήσει δίωξη εις βάρος ορισμένου προσώπου ή να το καταδικάσει για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του κατ' εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε, να υποχρεούται βάσει του κανόνα αυτού να λάβει τη συγκατάθεση του κράτους μέλους εκτελέσεως, προκειμένου να αποτραπεί το ενδεχόμενο να σφετεριστεί το πρώτο κράτος μέλος αρμοδιότητες οι οποίες θα μπορούσαν να ασκηθούν από το κράτος μέλος εκτελέσεως και να υπερβεί τις εξουσίες του έναντι του διωκομένου [11].

42. Μόνο στις περιπτώσεις της παραγράφου 3 του άρθρου 27 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, ιδίως όταν η συγκατάθεση έχει δοθεί σύμφωνα με το στοιχείο ζ' της παραγράφου 3 και την παράγραφο 4 του άρθρου αυτού, επιτρέπεται στις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως να ασκήσουν δίωξη ή να καταδικάσουν το συγκεκριμένο πρόσωπο για αξιόποινη πράξη διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε [12].

[9] Βλ. απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 2021, MM (C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, σκέψη 77).

[10] Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Αρχή της ειδικότητας) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[11] Βλ. απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Αρχή της ειδικότητας) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, σκέψη 40).

[12] Βλ. απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 2020, Openbaar Ministerie (Πλαστογραφία) (C-510/19, EU:C:2020:953, σκέψη 63).

43. Το Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι ο κανόνας της ειδικότητας συνδέεται στενά με την παράδοση κατ' εκτέλεση συγκεκριμένου ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως [13]. Τούτο σημαίνει ότι η τήρηση του εν λόγω κανόνα δύναται να εκτιμηθεί μόνο σε σχέση με την παράδοση βάσει συγκεκριμένου ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως [14].

44. Εντούτοις, παρά τη σχέση που συνδέει την εφαρμογή του άρθρου 27 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 με την ύπαρξη ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως το οποίο έχει ήδη εκτελεστεί, είναι σημαντικό να τονιστεί ότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η απόφαση χορηγήσεως της συγκαταθέσεως που προβλέπεται στο άρθρο 27, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 διαφέρει από την απόφαση περί εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και παράγει για τον ενδιαφερόμενο αποτελέσματα διαφορετικά από εκείνα της τελευταίας αυτής αποφάσεως [15].

45. Επομένως, η παράδοση ενός προσώπου δυνάμει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και η αίτηση για την παροχή συγκαταθέσεως προκειμένου να επιτραπεί στις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως να ασκήσουν δίωξη ή να καταδικάσουν το πρόσωπο αυτό για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του πέραν εκείνης για την οποία παραδόθηκε, αποτελούν δύο διαφορετικά στάδια μιας διαδικασίας που σκοπεί να διασφαλίσει ότι η διάπραξη αξιόποινων πράξεων δεν θα παραμείνει ατιμώρητη εντός της Ένωσης.

46. Η απόφαση περί συγκαταθέσεως, μολονότι είναι ικανή, όπως και η απόφαση περί εκτελέσεως του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως, να θίξει την ελευθερία του ενδιαφερομένου [16], έχει εντούτοις ιδιαίτερο αντικείμενο και πρέπει, για τον λόγο αυτό, να λαμβάνεται από τη δικαστική αρχή εκτελέσεως κατόπιν χωριστής και αυτοτελούς εξετάσεως σε σχέση με εκείνη στην οποία βασίστηκε η έκδοση του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

47. Η εξέταση αυτή πρέπει να πραγματοποιείται σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 27, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, προκειμένου η αίτηση για την παροχή συγκαταθέσεως να αξιολογείται κατά περίπτωση.

48. Συνεπώς, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει να εξακριβώσει εάν η αίτηση συγκαταθέσεως που της υποβάλλεται συνοδεύεται από τις πληροφορίες που μνημονεύονται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου και από τη μετάφραση που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 2, της προμνησθείσας αποφάσεως-πλαισίου. Η εν λόγω αρχή πρέπει επιπλέον να εξακριβώσει εάν για την αξιόποινη πράξη για την οποία ζητείται η συγκατάθεση χωρεί επίσης παράδοση σύμφωνα με τις διατάξεις της ίδιας αποφάσεως-πλαισίου.

49. Κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 27, παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, η δικαστική αρχή εκτελέσεως οφείλει περαιτέρω να εκτιμήσει, υπό το πρίσμα των λόγων υποχρεωτικής ή προαιρετικής μη εκτελέσεως που μνημονεύονται στα άρθρα 3 και 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, εάν μπορεί να επιτραπεί η επέκταση της διώξεως και σε αξιόποινες πράξεις διαφορετικές από εκείνες για τις οποίες παραδόθηκε ο ενδιαφερόμενος.

[13] Βλ. απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Αρχή της ειδικότητας) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, σκέψεις 37, 38 και 40).

[14] Πρβλ. απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Αρχή της ειδικότητας) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, σκέψη 45).

[15] Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2021, Openbaar Ministerie (Δικαίωμα ακρόασης από τη δικαστική αρχή εκτέλεσης) (C-428/21 PPU και C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, σκέψη 49 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[16] Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2021, Openbaar Ministerie (Δικαίωμα ακρόασης από τη δικαστική αρχή εκτέλεσης) (C-428/21 PPU και C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

50. Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι καμία από αυτές τις διατάξεις δεν προβλέπει ότι τυχόν ελάττωμα του αρχικού ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως είναι ικανό να παράσχει στη δικαστική αρχή εκτελέσεως τη δυνατότητα να αρνηθεί τη συγκατάθεση που της ζητείται.

51. Τυχόν διαφορετική απόφαση θα διακύβευε, κατά τη γνώμη μου, τους σκοπούς της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584.

52. Συναφώς, επισημαίνεται ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 27 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, καθόσον θεσπίζει κανόνες που παρεκκλίνουν από την αρχή της αμοιβαίας αναγνωρίσεως που τίθεται με το άρθρο 1, παράγραφος 2, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, δεν μπορεί να ερμηνεύεται με τρόπο που να παρεμποδίζει την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο, ο οποίος συνίσταται στη διευκόλυνση και την επιτάχυνση των παραδόσεων μεταξύ των δικαστικών αρχών των κρατών μελών, λαμβανομένης υπόψη της αμοιβαίας εμπιστοσύνης που πρέπει να υπάρχει μεταξύ τους [17].

53. Αυτή η επιταγή περί επιταχύνσεως που διέπει την απόφαση-πλαίσιο 2002/584 αντικατοπτρίζεται στο άρθρο 27, παράγραφος 4, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου, το οποίο προβλέπει ότι η απόφαση παροχής συγκαταθέσεως για επέκταση της διώξεως πρέπει να λαμβάνεται το αργότερο εντός 30 ημερών από την παραλαβή της αιτήσεως.

54. Το να γίνει όμως δεκτό ότι τυχόν ελάττωμα του αρχικού ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δύναται να εμποδίσει τη δικαστική αρχή εκτελέσεως να παράσχει την απαιτούμενη συγκατάθεση θα συνεπαγόταν ότι οι προϋποθέσεις υπό τις οποίες πραγματοποιήθηκε η παράδοση υπόκεινται σε επανεξέταση στο πλαίσιο αιτήσεως συγκατάθεσης υποβληθείσας σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′, και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584. Μια τέτοια επανεξέταση θα είχε ως αποτέλεσμα την καθυστέρηση της αποφάσεως περί συγκαταθέσεως, γεγονός που αντιβαίνει στην επιταγή περί επιταχύνσεως που διέπει την εν λόγω απόφαση-πλαίσιο. Φρονώ δε ότι μια τέτοια επανεξέταση δεν συνάδει ούτε με την ασφάλεια δικαίου, στον βαθμό που θα μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση τον απρόσβλητο χαρακτήρα της δικαστικής αποφάσεως βάσει της οποίας διατάχθηκε η εκτέλεση ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

55. Εξάλλου, πρέπει να προκριθεί ερμηνεία η οποία να συμβάλλει σε έναν άλλο σκοπό τον οποίο επιδιώκει η απόφαση-πλαίσιο 2002/584, ήτοι την καταπολέμηση της ατιμωρησίας [18]. Το να γίνει δεκτό ότι δικαστική αρχή εκτελέσεως δύναται να αρνηθεί να παράσχει τη συγκατάθεση που της ζητείται σύμφωνα με το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′, και παράγραφος 4 της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου θα υπονόμευε τον εν λόγω σκοπό, καθόσον θα εμπόδιζε τις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως να ασκήσουν δίωξη, να καταδικάσουν ή να στερήσουν την ελευθερία ενός προσώπου για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του και διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε.

56. Για όλους αυτούς τους λόγους, φρονώ ότι το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ′, και παράγραφος 4, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584 έχει την έννοια ότι η διαπίστωση ότι ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, βάσει του οποίου παραδόθηκε ένα πρόσωπο, έχει εκδοθεί από αρχή η οποία δεν αποτελεί «δικαστική αρχή εκδόσεως» κατά την έννοια του άρθρου 6,

[17] Βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 24ης Σεπτεμβρίου 2020, Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (Αρχή της ειδικότητας) (C-195/20 PPU, EU:C:2020:749, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

[18] Βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 8ης Δεκεμβρίου 2022, CJ (Απόφαση αναβολής της παραδόσεως λόγω ποινικών διώξεων) (C-492/22 PPU, EU:C:2022:964, σκέψη 74 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), και της 31ης Ιανουαρίου 2023, Puig Gordi κ.λπ. (C-158/21, EU:C:2023:57, σκέψη 141).

παράγραφος 1, της εν λόγω αποφάσεως-πλαισίου και ως εκ τούτου θα έπρεπε για τον λόγο αυτόν να θεωρηθεί άκυρο, δεν δύναται να εμποδίσει τη δικαστική αρχή εκτελέσεως, όταν επιλαμβάνεται αιτήσεως συγκατάθεσης με την οποία ζητείται να επιτραπεί στις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως να ασκήσουν δίωξη ή να καταδικάσουν το πρόσωπο αυτό για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του και διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε, να παράσχει τη ζητηθείσα συγκατάθεση.

V. Πρόταση

57. Κατόπιν του συνόλου των προεκτεθέντων, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στα προδικαστικά ερωτήματα που υπέβαλε το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο, Ιρλανδία) ως εξής:

Το άρθρο 27, παράγραφος 3, στοιχείο ζ', και παράγραφος 4 της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009,

έχει την έννοια ότι:

η διαπίστωση ότι ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως, βάσει του οποίου παραδόθηκε ένα πρόσωπο, έχει εκδοθεί από αρχή η οποία δεν αποτελεί «δικαστική αρχή εκδόσεως» κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαισίου 2002/584, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299, και ως εκ τούτου θα έπρεπε για τον λόγο αυτόν να θεωρηθεί άκυρο, δεν δύναται να εμποδίσει τη δικαστική αρχή εκτελέσεως, όταν επιλαμβάνεται αιτήσεως συγκατάθεσης με την οποία ζητείται να επιτραπεί στις δικαστικές αρχές του κράτους μέλους εκδόσεως να ασκήσουν δίωξη ή να καταδικάσουν το πρόσωπο αυτό για αξιόποινη πράξη διαπραχθείσα πριν από την παράδοσή του και διαφορετική από εκείνη για την οποία παραδόθηκε, να παράσχει τη ζητηθείσα συγκατάθεση.